

NỖI ĐAU...

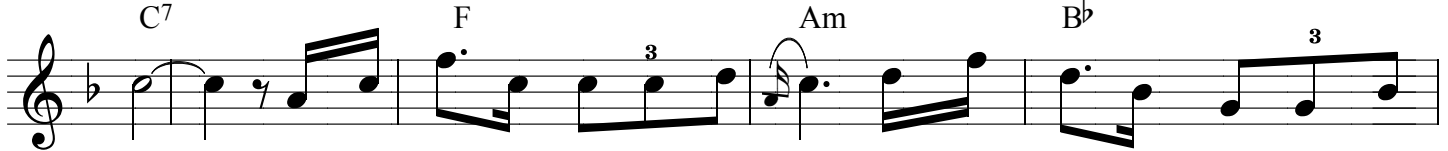
Ý thơ: *Hương Nam*
Nhạc: *Lm. Hoài Bắc*

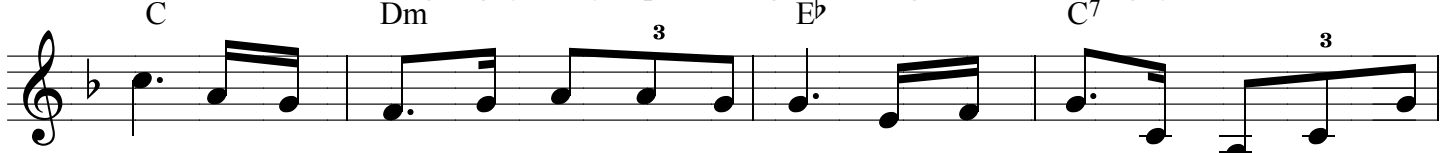
Con trách Chúa sao để đời đau khổ. Phận lẻ loi cứ vò võ tâm
Mãi si mê những phù vân hư ảo. Tưởng mình như tuyết hảo giữa nhân

hồn. Mà quên là Chúa vẫn mãi yêu con. Nỗi đau đời con tự lo chuốc
gian. Mà không màng anh em sống chung quanh. Lo cho mình trong cuộc sống an

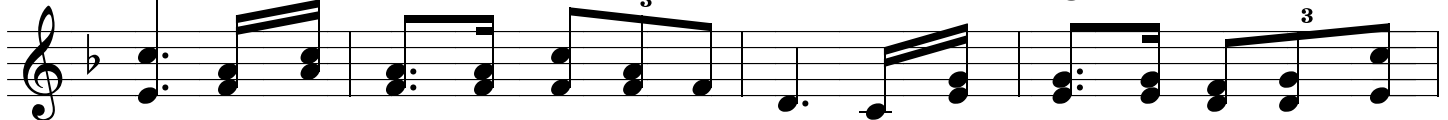
lấy. Lệ luật Chúa và Lời Ngài phán dạy, Con chẳng nghe cũng chẳng màng thực
thân. Rồi đời sống ngày này qua tháng lại. Cũng chính con gây khổ sâu cho

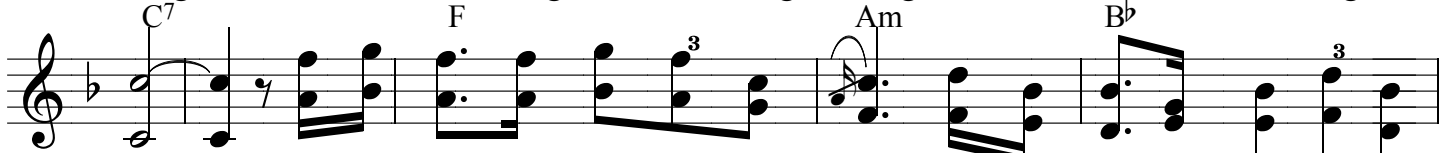
thi. Theo đường tà theo lối sống gian manh, Tâm chẳng chính, lòng chẳng thành, kiêu
con, Rất oai phong nhưng dối trá tâm can, chẳng giây phút được bình an phúc

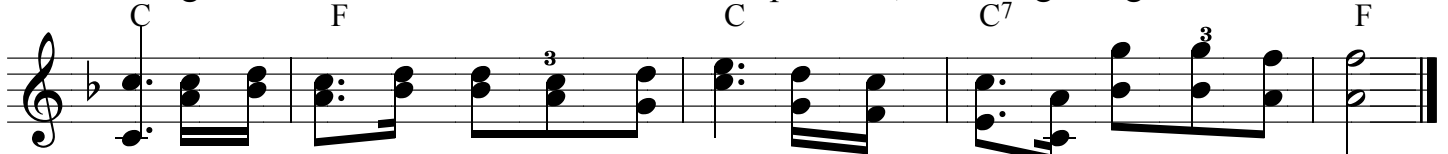
ngạo. **ĐK:** Chúa đã ban không bao giờ lấy lại. Nhưng Chúa luôn nhẫn nại trong yêu

thương. Con bước đi theo đúng trên con đường, đường Chúa muốn con về trong cõi

sống. Con sẽ vui với nỗi đau chấp nhận, Khi bằng lòng từ bỏ chính mình

đi. Và sẽ thôi những nỗi đau chuốc lấy, Bởi lòng mình còn cứ mãi ngu si...